

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/380/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816205907
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7816205907.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne T. E., nar. XX. XX. XXXX, bývajúcej v Z., O. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Erika Simanová, s. r. o., so sídlom v Rožňave, Edelényska č. 2027/3, proti žalovaným 1. Správa ciest Košického samosprávneho kraja, so sídlom v Košiciach, Námestie Maratónu mieru č. 1, IČO: 35 555 777 a 2. Košický samosprávny kraj, so sídlom v Košiciach, Námestie Maratónu mieru č. 1, IČO: 35 541 016, o zaplatenie 933,25 eur, o odvolaní žalovaného v 2.rade proti rozsudku Okresného súdu Rožňava, č.k. 9C/153/2016-64 zo dňa 8.8.2017 takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok, okrem výroku II. o zastavení konania proti žalovanému v 2. rade.

Žalobkyni priznáva náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v 2. rade v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava ako súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 9C/153/2016-64 zo dňa 8.8.2017 zaviazal žalovaného v 2.rade povinnosťou zaplatiť žalobkyni 933,25 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, konanie voči žalovanému v 1.rade zastavil, priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalovaného v 2.rade. Dopĺňacím rozsudkom č.k. 9C/153/2016-69 zo dňa 8.8.2017 doplnil rozsudok o výrok, že náhradu trov konania žalovanej v 1.rade zo strany žalobkyne nepriznáva.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom konania je zaplatenie náhrady za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky vo výške 933,25 € za obdobie od 1.7.2009 do 31.12.2010. Ide o odplatu za užívanie pozemku žalovanými vo vlastníctve žalobkyne, zastavaného stavbou - cestou II. triedy vo vlastníctve žalovaného v 2.rade. Nárok si pôvodne uplatnila žalobkyňa v konaní na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 5C/69/2010, pričom bol tento vylúčený na samostatné konanie pod sp.zn. 9C/153/2016.

3. Žalobkyňa odôvodnila svoju žalobu tým, že je výlučnou vlastníčkou pozemku v kat. úz. Z., parcela č. XXXX/X zastavaná plocha (cesty) s výmerou 958 m², ktorá bola vytvorená odčlenením od parcely č. XXXX/X záhrady, evidovanej na LV č. XXXX, kat. úz. Z., a to na základe geometrického plánu č. 184/2002 zo dňa 27.11.2002, vytvoreného firmou Geoplan Rožňava. Na uvedenom pozemku bola približne od r. 1971 postavená cesta II. triedy. Žalobkyňa uviedla, že sa snažila predmetný pozemok majetkovoprávne vysporiadať v minulosti odpredajom, žalovaní však jej návrh neprijali. V konaní 5C/69/2010 si pôvodne uplatňovala (aj rozšírenou žalobou) od žalovanej v 1.rade finančnú náhradu titulom vydania bezdôvodného obohatenia vo výške obvyklého nájomného za užívanie predmetného pozemku celkovo vo výške 2.924 € s úrokmi z omeškania, a to za obdobie od 1.1.2006 do 31.12.2006, od 4.2.2009 do 31.12.2009 a od 1.1.2010 do 31.12.2010. Žalovaná v 1.rade v konaní 5C/69/2010

nárok žalobkyne neuznala, pretože v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. je žalobkyňa povinná strpieť právo zodpovedajúce vecnému bremenu, keďže jej pozemok je zastavaný cestou, a to do času, kým nebudú vlastnícke vzťahy usporiadané a doposiaľ nebolo začaté konanie o usporiadanie týchto vlastníckych vzťahov, Ide o dlhodobý proces a nemá finančné prostriedky na odkúpenie predmetných pozemkov. Keďže žaloba v konaní 5C/69/2010 smerovala proti len žalovanému v 1.rade, podaním žalobkyňa (ktoré bolo doručené okresnému súdu 12.5.2011) žiadala, aby súd pripustil do konania aj žalovaného v 2.rade a upravila žalobu tak, že žiadala žalovanú sumu, ako aj náhradu trov konania od oboch žalovaných spoločne a nerozdielne, avšak titulom odplaty za vecné bremeno, ktoré vzniklo zo zákona v zmysle § 4 ods. 1 vety prvej č. 66/2009 Z.z..

4. Súd prvej inštancie uznesením pripustil ďalšieho účastníka na strane žalovaných do konania a pripustil aj zmenu žaloby, spočívajúcu v zmene právneho dôvodu nároku uplatneného od 1.7.2009 do 31.12.2010. V konaní 5C/69/2010 rozsudkom zo dňa 24.4.2014 rozhodol o nárokoch žalobkyne uplatnených z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, t.j. do 1.7.2009 a nárok žalobkyne na náhradu za vecné bremeno vzniknuté zo zákona od 1.7.2009 do 31.12.2010 vylúčil na samostatné konanie. Uplatnila si ho v celkovej výške 933,25 €, t.j. za rok 2009 627,49 € (za 184 dní 316,30 €) a za rok 2010 vo výške 616,95 ročne (teda za celý rok 2010). Vo vzťahu k pôvodne označenému žalovanému Správe ciest Košického samosprávneho kraja so sídlom v Košiciach zobrala žalobu späť, preto súd konanie voči tomuto žalovanému v zmysle § 145 ods. 1 CSP zastavil.

5. Dopĺňacím rozsudkom rozhodol aj o náhrade trov konania medzi týmito sporovými stranami (žalobkyňou a žalovaným v 1.rade). Žalobkyňa trvala na zaplatení žalovanej sumy s tým, že to požaduje len od žalovaného Košického samosprávneho kraja. Výšku náhrady za vecné bremeno odvodzovala od znaleckého posudku č. 105/2013 znalca M. I. I., ktorý ju vyčíslil v konaní 5C/69/2010 ako obvyklé nájomné, žiadala teda použiť analógiu. Poukázala pritom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 MCdo 2/2014 zo dňa 23.4.2015, kde vyslovil najvyšší súd v porovnateľnej právnej veci právny názor, že vlastníkovi pozemku zastavaného stavbou až do usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemku alebo do poskytnutia náhradného pozemku v rámci nariadených pozemkových úprav alebo formou finančnej náhrady, patrí náhrada za vecné bremeno.

6. Žalovaný v 2. rade považoval žalobu za nedôvodnú a navrhoval ju zamietnuť, tvrdil, že vlastník pozemku pod stavbou - žalobkyňa je povinná v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území bezodplatne, nakoľko ide o verejný záujem, aj keď zákon explicitne nerieši, či takéto vecné bremeno je odplätané alebo bezodplätané, žalovaný nedisponuje finančnými prostriedkami, ktoré by boli vyčlenené na tento účel a poskytnutie finančnej náhrady by bolo pre ostatných vlastníkov prípadom precedenčným. Okrem toho náhrada za vecné bremeno je majetkovým právom, ktorým má byť jednorazové plnenie vo výške vyplývajúcej z vyhlášky č. 492/2004 Z.z., preto pripustil, že žalobkyňa z titulu náhrady za vecné bremeno by mohla mať nárok na jednorazové plnenie, nie však opakujúce. V tejto súvislosti však vzniesol námietku premlčania žalobkyňou uplatneného nároku, pretože si ho neuplatnila včas vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť od účinnosti zákona č. 66/1999 Z.z., t.j. od 1.7.1999. Žalobkyňa s námietkou premlčania nesúhlasila, podľa nej si uplatnila nárok včas, žiadala zaplatenie peňažnej sumy ešte v konaní 5C 69/2010, pričom nárok bol vylúčený na samostatné konanie.

7. Vo veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, vec právne posúdil podľa článku 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy SR podľa článku 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd, § 123, § 124, § 128 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa článku I. § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, 2, 3, § 3 ods. 1, 3, 4, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 66/2009 Z.z., ale aj podľa § 151n ods. 1, § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa § 3d ods. 2 zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v platnom znení a dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná.

8. Uviedol, že predmetom konania je náhrada za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z. a ide o obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku vo vlastníctve žalobkyne, zo strany žalovaného v druhom rade nebolo vlastníctvo spochybnované a ani to, že na predmetnom pozemku je stavba - cesta a že vzniklo zákonné vecné bremeno v zmysle citovaného zákona. Medzi stranami sporu bolo sporné, či ide o odplätané vecné bremeno, teda, či žalobkyňi patrí náhrada, jednorazová alebo opakovaná a v akej výške.

9. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4 MCdo 2/2014 a 4 M Cdo 1/2016 konštatoval v súlade s ich závermi, že cieľom zákona 66/2009 Z.z. je vysporiadať doposiaľ nevysporiadané vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami, ktoré boli delimitované na obce a vyššie územné celky v rámci reformy verejnej správy, pričom upravuje spôsob usporiadania týchto pozemkov. Vecné bremeno je týmto zákonom upravené dočasným, nie definitívnym riešením, a to do času, kedy vlastníak vyrieši stavbu zámennou zmluvou alebo pozemkovými úpravami. Zákon nerieši poskytovanie náhrady za vzniknuté vecné bremená a tiež neustanovuje bezodplatnosť zákonného vecného bremena, preto je namieste poskytnutie náhrady, lebo je odvodené priamo z článku 20. Ústavy SR, resp. § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zo žiadnych ustanovení totiž nevyplýva povinnosť žalobkyne znášať na svoj úkor plnenie verejnoprospešnej funkcie žalovaného. Nie je možné opomenúť, že zákon č. 66/2009 Z.z. poskytnutie náhrady vlastníakovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretie zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby súčasne na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastníak stavby, kedy sa má prihliadnuť na jeho potreby. Usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná potom buď formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok, a to: že v obvode pozemkových úprav nie sú pozemky na účely poskytnutia náhrady, že ide o pozemok pod stavbou v maximálnej zákonom ustanovenej alebo nižšej výmere a o usporiadanie formou finančnej náhrady požiada vlastníak pozemku. Ak zákon č. 66/2009 Z.z. nedáva vlastníakovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťaženým zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľovi pozemku, záver o neexistencii práva vlastníkov pozemku na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva na dobu vopred neurčiteľnú, nie je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, Listinou základných práv a slobôd, ale ani s Ústavou SR.

10. V prejednávanej veci je poskytnutie náhrady za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z. za obdobie od 1.7.2009 do 31.12.2010, kedy sa žalobkyňa domáha náhrady vo výške obvyklého nájomného za porovnateľný pozemok v danej lokalite. Žalovaný ako vlastníak pozemku vo vzťahu k predmetnému pozemku a k právnomu vzťahu nevyvinul žiadnu snahu na majetkové vysporiadanie, a to ani po nadobudnutí účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. tak, ako to má na mysli ust. § 3 tohto zákona. Obrana žalovaného o nedostatku finančných prostriedkov na finančné vysporiadanie a poskytnutie finančnej náhrady v tejto súvislosti je právne irelevantná. Keďže platnosť vecného bremena je stanovená do doby vykonania pozemkových úprav, ktoré sú ponechané na vôľu a ochotu vlastníka stavby súd dospel k záveru, že by nebolo v súlade so zákonom a dobrými mravmi rozhodnúť, že výška odplaty je jednorazová a konečná s prihliadnutím aj na to, že sporný pozemok bol zastavaný cestou II. triedy v 70. rokoch minulého storočia, teda obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku trvá viac ako 5 rokov, po ktorú dobu vlastníak svoj pozemok žiadnym spôsobom nemôže užívať a realizovať oprávnenia vlastníka, ktoré mu podľa zákona prináležia. Z uvedených dôvodov žalobe súd vyhovel a priznal žalobkyňi náhradu za žalované obdobie, analogicky vychádzal z výšky obvyklého nájomného za porovnateľný pozemok v danej lokalite a výška bola určená znaleckým posudkom. K námietke premlčania súd uviedol, že podľa neho nárok premlčaný nie je, pretože bol uplatnený v trojročnej všeobecnej premlčacej lehote, ktorá začala plynúť od účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. od 1.7.2009 a žalobkyňa si svoj peňažný nárok uplatnila na pojednávaní 10.5.2011 v konaní 5C 69/2010, kedy zmenila právny dôvod požadovanej peňažnej náhrady.

11. O náhrade trov konania medzi žalobkyňou a žalovaným v druhom rade oprel súd prvej inštancie ustanovenie § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

12. V zákonnej lehote proti rozsudku v spojení s dopĺňajúcim rozsudkom (proti zaväzujúcemu výroku a výroku o trovách konania vo vzťahu žalobkyne a žalovaného v 2.rade) podal odvolanie žalovaný Košický samosprávny kraj z dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Konštatovanie súdu prvej inštancie v 29.časti odôvodnenia rozsudku, podľa ktorého zo žiadnych zákonných ustanovení nevyplýva povinnosť žalobcom znášať na svoj úkor plnenie verejno-prospešnej funkcie žalovaného, považuje žalovaný v 2.rade (ďalej len žalovaný) za nesprávnu interpretáciu súdu, rovnako ako aj konštatovanie v bode 32. predmetného odôvodnenia. Zastáva názor, že povinnosť žalobkyne znášať obmedzenie v súvislosti so zriadením zákonného vecného bremena vyplýva celkom jasne zo zákonných ustanovení.

V prípade zákonných bremien ide o zásah do vlastníckeho práva žalobkyne, ktorý je podmienený existenciou verejného záujmu a tou je cesta II. triedy. V tomto prípade je verejný záujem takej intenzity, že zásah do vlastníckeho práva možno považovať za odôvodnený, napriek ochrane, ktorú garantuje Ústava SR v súvislosti s vlastníckym právom. Na takýto druh obmedzenia sú v danom prípade splnené všetky zákonné podmienky. U vecných bremien zriaďovaných priamo zo zákona ide o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia, ktoré je opakom súkromného záujmu a je výrazom prevahy verejného záujmu nad záujmom jednotlivca, bez toho, aby bolo takéto zasahovanie podmienené súhlasom dotknutého vlastníka alebo bez toho, aby jeho existencia bola zrejmá z katastra nehnuteľnosti. Ochrana vlastníctva popri vnútroštátnej úprave zaručuje aj Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj Dodatokový protokol č. 1, v zmysle ktorého každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok a nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Žalobkyňa svojho vlastníctva pozbavená v danom prípade nebola, jedná sa jednoznačne o oprávnený verejný záujem a podmienky dané zákonom sú splnené. Z dôvodu nesprávnej interpretácie právnej normy žalovaný považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne a je naplnený odvolací dôvod. Vzhľadom na pripustenie jednorazovej náhrady zo strany žalovaného sa konštatovanie súdu, že ide o konanie v rozpore s dobrými mravmi javí ako neopodstatnené. Výkon práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu je aprobovaný a to, či je konanie v rozpore s dobrými mravmi je otázka právna, ktorú mal súd posúdiť vyplývajúc zo zistenia všetkých skutkových okolností, čo podľa názoru žalovaného súd neučinil, v opačnom prípade by nemohol prijať takýto právny názor. Zo strany žalovaného voči žalobkyňi nedochádza k nepoctivému konaniu a súd prvej inštancie použil toto ustanovenie pri svojej voľnej úvahe skôr mechanicky. Žalovaný sa nijakým spôsobom na úkor žalobkyne neobohatil, naopak dôvodom tohto zásahu, t.j. obmedzenia bol práve záujem, ktorý má slúžiť potrebám verejnosti. K parcele č. 1648/1 vzniklo vecné bremeno zo zákona č. 66/2009 Z.z., ktorého existenciu žalovaný v priebehu konania ani nespochybňoval. Žalovaný trvá na tom, že finančná náhrada za takéto obmedzenie je jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia, čo bolo v konečnom dôsledku potvrdené aj viacerými súdnymi rozhodnutiami v súdnej praxi. Poukazujúc na ust. § 128 ods. 2 Občianskeho zákona ani v tomto kogentnom ustanovení nie je uvedené, že poskytnutie náhrady za obmedzenie vlastníctva má byť vo forme opakujúceho sa plnenia, zákon tu hovorí iba o určitej forme náhrady, ktorú žalovaný však nevyklučuje. S prijatým záverom súdu prvej inštancie o opakujúcom sa plnení sa teda nestotožňuje, pretože toto rozhodnutie nemá žiadnu oporu v zákone, na rozdiel od jednorazovej náhrady v zmysle prílohy č. 3 bod F vyhlášky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Napriek skutočnosti, že zákonná úprava poskytnutie náhrady za vzniknuté zákonné bremená bližšie nešpecifikuje, žalovaný právo žalobkyne na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva nepopiera. Nestotožňuje sa však s priznanou formou náhrady a to opakovaného plnenia, pretože podľa jeho názoru ide o účelové zneužitie medzery v zákone. Zo strany žalobkyne bude naďalej dochádzať k uplatňovaniu toho istého nároku, čo žalobkyňa dokazuje ďalším návrhom zo dňa 30.3.2017 v konaní 8C/22/2017-40, ktorým sa domáha náhrady za vecné bremeno týkajúce sa toho istého pozemku formou pravidelne sa opakujúceho plnenia až do vykonania pozemkových úprav vychádzajúc opätovne z toho istého znaleckého posudku. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie rozhodnutie.

13. K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa s tým, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti považuje za vecne správny, pretože súd interpretoval právnu normu v súlade s ústavnými princípmi ochrany vlastníckeho práva a navrhla, aby odvolací súd napadnuté výroky rozsudku potvrdil a zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania. Z odôvodnenia odvolania žalovaného vyplýva, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval článok 20. Ústavy a § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď prijal záver, že žalobkyňi patrí právo na opakovanú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, keďže existenciu vecného bremena žalobkyňa nespochybňovala, ani verejný záujem na jeho existencii. Podľa § 20 ods. 4 Ústavy SR zásah do vlastníctva je možný len v nevyhnutnej miere vo verejnom záujme na základe zákona a za primeranú náhradu. Zásah je pritom legitímny len v prípade, ak sú všetky podmienky splnené kumulatívne. Účelom podmienky primeranej náhrady je kompenzovať vlastníka za ujmu na jeho právach náležiacich k obsahu vlastníckeho práva. Zásah bude v súlade s Ústavou len vtedy, ak sa splní účel poskytnutia primeranej náhrady. S článkom 20. Ústavy je zlučiteľná aj taká primeraná náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, ktorá sa poskytuje opakovane. Poukázal pritom na odbornú literatúru (Drgonec, J.: Ústavná a zákonná ochrana vlastníctva pred nútenými obmedzeniami, EPI odborné články, 30.6.2016, Graban, A.: Zákonné a vecné bremená v kontexte ochrany vlastníctva nehnuteľnosti Bulletin Slovenskej advokácie 2011). V súvislosti s týmito

článkami a odbornými závermi sa javí názor žalovaného zaražujúcim keď tvrdí, že je proti logickému uvažovaniu napádaným rozhodnutím do budúca precedentne pripustiť možnosť žalobcov zavalit' súdy neustále sa opakujúcimi podaniami, dožadujúcimi sa opakovaných plnení, týkajúcich sa v konečnom dôsledku tých istých pozemkov, čo nemá žiadnu oporu v zákone, na rozdiel od jednorazovej náhrady v zmysle prílohy k vyhláske č. 492/2004 Z.z..

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd spor prejednal na základe podaného odvolania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania. Po konštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, preskúmal napadnuté výroky rozsudku, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 22. novembra 2018, pričom verejné vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené. Odvolanie proti výroku rozsudku, ktorým bolo zastavené konanie vo vzťahu k žalovanému Správa ciest Košického samosprávneho kraja v spojení s dopĺňacím rozsudkom obsahujúcim výrok o trovách konania žalobkyne a tohto žalovaného nebolo podané, výroky nadobudli právoplatnosť.

15. Odvolateľ použil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, ktorý je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

16. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolací dôvod nie je naplnený. Nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

17. Odvolacie námietky odvolateľa boli v prevažnej väčšine už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého výroku rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktoré je vyčerpávajúce, preto na neho v plnom rozsahu odkazuje a na zvýraznenie správnosti rozhodnutia uvádza:

19. Je potrebné stotožniť sa so správnymi skutkovými zisteniami, ale aj právnymi závermi a správnou interpretáciou zákonných ustanovení súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného Košického samosprávneho kraja zaplatiť žalobkyňi finančnú náhradu za obmedzenie jej vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, ktorý je zaťažovaný vecným bremenom zriadeným zákonom č. 66/2009 Z.z. v prospech žalovaného a to za žalované obdobie od 1.7.2009 do 31.12.2010. Aj podľa názoru odvolacieho súdu dočasne po dobu trvania vecného bremena patrí žalobkyňi náhrada, a to vo forme opakujúceho sa plnenia zodpovedajúceho výške jej spoluvlastníckeho podielu k pozemku až do času vykonania majetkoprávneho vysporiadania vlastníckych vzťahov k pozemku, zastavanému miestnou komunikáciou niektorým zo spôsobov predpokladaným v citovanom zákone, t.j. poskytnutím náhradného pozemku vlastníkovi alebo usporiadaním vlastníckych vzťahov v konaní o pozemkových úpravách podľa zák. č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách v usporiadaní pozemkového vlastníctva a pozemkových úradoch v pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov.

20. Otázka finančnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku zaťažovaného vecným bremenom zriadeným zákonom č. 66/2009 Z.z. bola už vo viacerých prípadoch riešená v súdnej praxi, ktorá sa priklonila k možnosti poskytnutia náhrady aj vo forme opakovaného plnenia (porovnaj

rozsudky Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/521/2013 z 12.11.2014, 11 Co/204/2016-136 zo dňa 12.4.2017, 11Co/66/2017-100 zo 4.10.2017).

21. Vecné bremená zriadené na základe zákona majú špecifický režim upravený verejnoprávnymi predpismi na základe ktorých boli zriadené. Nejde však o úpravu komplexnú, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Pokiaľ tieto špeciálne predpisy nemajú osobitnú úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou úpravou občianskoprávnou (porovnaj Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL.ÚS 25/2004 z 25.1.2005).

22. Vlastnícke právo všetkých subjektov je rovnocenné a má zaručenú rovnakú ústavnoprávnu ochranu garantovanú v článku 20 ods. Ústavy SR a v článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Vlastnícke právo je síce možné zásahom štátu obmedziť pri rešpektovaní toho, aby obmedzenie zodpovedalo aj cieľom slúžiacim všeobecnému záujmu, prípadný zásah však so zreteľom na sledovaný cieľ nesmie byť zjavne neprimeraný vo vzťahu k právam vlastníka. Pokiaľ teda zo strany žalovaného dochádza k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobkyne formou realizácie vecného bremena zriadeného osobitným zákonom, zakladá to zásadnú povinnosť žalovaného poskytnúť vlastníkovi pozemku primeranú finančnú náhradu za takéto obmedzenie jeho vlastníckeho práva a to do času, kým nedôjde k usporiadaniu vlastníckych vzťahov k pozemku v súlade s citovaným osobitným zákonom. Žalobkyňa nespochybňovala dôvodnosť zásahu spôsobeného zákonným vecným bremenom (vo verejnom záujme) do jej vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, požadovala len primeranú peňažnú náhradu. Neobstojí preto argumentácia žalovaného, že v danom prípade je nežiaduce, aby sa žalobkyňa opakovane domáhala za ten istý pozemok náhrady za obmedzenie svojho vlastníckeho práva, naopak podľa názoru odvolacieho súdu je to v záujme konečného doriešenia majetkoprávneho usporiadania práv k tomuto pozemku, ktoré predpokladá zákon č. 66/2009 Z.z.

23. K danej problematike Ústavný súd SR už vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom na určenie primeranosti obmedzenia každého základného práva alebo slobody (PL ÚS 7/1996). S proporcialitou verejného a súkromného záujmu nepriamo súvisí aj povinnosť náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Keďže zákon č. 66/2009 Z.z. priamo nerieši otázku náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníkov pozemkov zaťažených vecným bremenom zriadeným týmto zákonom, neustanovuje ani spôsob jej určenia, z § 4 odkazuje na všeobecnú úpravu v ustanoveniach § 151 n/ až z § 151 p/ Občianskeho zákonníka. Žalovaný preto nedôvodne namieta nesprávne právne posúdenie v prejednávanej veci.

24. Odvolací súd sa stotožnil aj s výškou primeranej náhrady rovnajúcou sa obvyklému nájomnému, ktoré bolo vyčíslené znaleckým posudkom v pôvodnom konaní znalcom z príslušného odboru, pričom táto náhrada je spravodlivým riešením a práve opakované plnenie slúži ako určitý donucovací prostriedok pre žalovaného, aby čím skôr vyvíjal aktivitu na konečné majetkoprávne vysporiadanie v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z..

25. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1,2 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, vrátane správneho výroku o trovách konania vo vzťahu žalobkyne a žalovaného v 2. rade.

26. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný nemal v odvolacom konaní úspech a nemá preto právo na náhradu trov konania, naopak žalobkyňa bola úspešná, preto jej odvolací súd priznal v plnom rozsahu proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).